

BISERICA ȘI ȘCOALA.

Foaie bisericească școlastică, literară și economică.

Apare odată în săptămână: **DUMINECA.**

PREȚUL ABONAMENTULUI.

Pentru Austro-Ungaria :
Pe un an 10 cor. — pe $\frac{1}{2}$ an 5 cor.
Pentru România și străinătate :
Pe un an 14 fr. pe jumătate an 7 fr.

PREȚUL INSERTIUNILOR :

Pentru publicațiunile de trei ori ce conțin
cam 150 cuvinte 6 cor. ; până la 200 cuvinte
8 cor. ; și mai sus 10 cor. v. a.

Correspondențele să se adreseze Redacțiunei

„BISERICA ȘI ȘCOALA“
Ear banii de prenumerațiunea la
TIPOGRAFIA DIECESANĂ în ARAD.

Nr. 2220/1902.

Circular

către toți P. T. D. D. membri ai Sinodului eparchial al diecesei Aradului.

Subscrisul **Consistor eparchial** ca organ legal, chemat a conduce afacerile diecesei în timpul de vacanță a scaunului episcopesc, **convoacă** prin aceasta în sensul §§-lor 89 și 90 din Statutul-Organic **sinodul nostru eparchial ordinar al diecesei Aradului la biserica noastră catedrală din Arad pe Dumineca Tomii**, adică pe 21 Aprilie (4 Maiu) a. c. la 9 oare dimineața, în care zi, după terminarea serviciului

divin, va urma deschiderea sinodului în sala seminarului diecesan.

Aducându-ți aceasta la cunoștință, Te poftim să iei parte la deschiderea sinodului și la sedințele ce vor urma.

Arad, 11/24 Aprilie 1902.

Pentru Consistorul eparchial gr. or. rom. din Arad.

Ioan I. Papp, m. p.
Protosincol.

NB. Îndatorați prin concludul Nr. 44 al sinodului eparchial din 1901, aducem totodată la cunoștința Domnilor deputați sinodali, că pe viitor nici un concediu nu se va acorda fără de convenita motivare și dovadă a cererii de concediu, urmând a se procede în cas contrar întru toate conform ultimelor dispozițiuni din §. 59 al Regulamentului afacerilor interne.

Cristos a 'nviat!

Mii și milioane de glasuri intonează astăzi imnul mântuirii neamului omenesc: *Cristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând și celor din mormânturi vieată dăruindu-le!*

Și sufletele se înalță spre ceriuri, ear inimile saltă de bucurie, în acordul armoniei ce s'a stabilit între vieată și moarte, între ce e temporal și ce e etern, între sbuciumul vieții și fericirea vecnică . . .

E ziua sfântă, când marele Stăpânitor al lumii, al acelor văzute și nevăzute, al celor știute și neștiute — păcatului după-ce jertfă s'a dat, pentru ridicarea omului din păcat, — puterea dumnezeiască și-a arătat și divinitatea ființei Sale, pentru ca prin învierea Sa minunată sdrobind orgoliul înțelepciunii pământești, virtuțile creștinești să le sădească în inimile oame-

nești, pentru mărirea lui Dumnezeu și mântuirea noastră.

Lumea a mântuit-o cel ce a înviat din morți, omorînd păcatul prin iubire, și deșertăciunea prin jertfa sa . . .

Cel-ce pentru noi oamenii s'a pogorît din ceriu, a suferit și a înviat, arătatu-ne-a calea mântuirii, prin divina Sa pildă, — care cântată va fi în vecii vecilor, din neam în neam.

Ear divinelor precepte, cărora ursitor și dascăl le-a fost, înprimatu-le-a putere prin dumnezeasca și înălțătoarea înviere!

Se pierd și dispar patimile omenesti și ale lor lupte, în fața strălucitului moment, care ne face să ridicăm glasul cu bucurie și însuflețire, intonând eternul și mântuitorul adevăr :

Cristos a 'nviat!

PREDICĂ.

despre folosul ispitelor și că atunci când ne vin ispite să nu cârtim contra lui Dumnezeu, ci să ne bucurăm.

«Fericit este bărbatul, care rabdă ispită: căci, încercându-se, va primi cununa vieții, care a promis-o Dumnezeu celor ce-l iubesc.» (Iacob, c. 1. v. 12.)

Iubiților creștini!

În viața aceasta, omul este asemenea unui călător. Dar călătorul, este știut că, în Domnul său întâlnește piedeci, unele mai greșu, altele mai ușor de învins. Cu cât însă piedecile sunt mai rezistibile, cu atât și isbânda e mai mare, dacă omul le învinge, și cu atât mai sigur și cu succes va ajunge la ținta, la locul către care plecase, și va fi satisfăcut.

Tot așa și în viața pământească, omul se lovește de obstacole care sunt mult mai mari și mai numeroase decât piedecile din drumul călătorului. Dar oare ce să fie aceste obstacole și de unde să vină ele? Mare parte din aceste obstacole nu sunt decât încercări, ce vin din partea celui ce voește să ne facă rău; și fiindcă D-zeu este prea bun, căci El nu voește moartea păcătoșului, nu putem zice că D-zeu ni-le trimite; și despre aceasta cetim și în sobornicească epistolă a Apostolului Iacob: „*Nimeni, ispitindu-se, să zică, că dela Dumnezeu se ispitește, că Dumnezeu este neispitit de rele, și El pe nimeni nu ispitește, ci fie-care se ispitește de a sa poftă, fiind tras și amăgit*“ (Iacob c. 1, v. 13—14) Cum auziți, ispitele nu vin dela D-zeu, ci dela poftele omului însuși. Dar ele în mare parte vin și dela spiritele rele, dela diavol, însă cu învoirea lui D-zeu. Și veți întreba, poate, de ce D-zeu, care este prea bun și atotputernic, lasă să fim încercați? Eată de ce: „Dumnezeu a dat libertate omului; i'-a dat minte, judecată și voe liberă de a lucra, și atât se cere omului numai, să știe a se folosi de tot ce i'-a dat Dumnezeu. Și știți mulți dintre D-voastră din viața practică, că numai nevoea învață pe om să se conducă și să lucreze în viață; căci, până nu vine nevoea peste om, el nici nu se gândeste a căuta cum să ieasă dintr'însa. Așa se petrece lucrul și cu ispitele. Dacă n'ar fi ele, omul n'ar ști ce-i „răul“ și prin-urmare n'ar cunoaște nici „binele.“ Chiar D-voastră știți și vorbiți adesea că: „*Cel ce n'a gustat amarul, nu știe ce-i zaharul.*“ Oare de unde să fi ieșit vorbele acestea? Din senin? De sigur că nu. De unde dar? Din experiență. Omul, căzând în greutăți, e forțat să se lupte, luptând va trebui — în cele din urmă — să învingă, învingând se va ușura de sarcina greutăților în care căzuse, și-i va părea bine, că a scăpat de rău; se va bucura, c'a alungat supărarea. Acea ce se petrece cu ispitele, este cu mult mai pesus. Acel, ce știe și va putea învinge ispitele, acela va câștiga cu mult mai mult; va câștiga fericirea, atât pământească, cât și cerească. Apoi, sfânta scriptură ne dă foarte multe exemple de rolul cel mare, ce au jucat ispitele atât înainte cât și în timpul creștinismului. N'avem de cât să ne amintim ceea ce s'a petrecut cu protopărinții nostri în paradis, când, amăgiți de șarpe, au mâncat din pomul oprit. Apoi martirii cum ar mai fi suferit ei acele chinuri grozave, dacă n'ar fi fost convinși de necesitatea și folosul încercărilor, la care au fost supuși? Dar mă veți întreba, ce le-au folosit aceste încercări? Le-au folosit foarte

mult și tocmai folosul acestor încercări voesc eu astăzi să vi-l arăt. Și acest folos este în primul loc, că ispitele ne ajută la luptă triumfală, atât asupra noastră, cât și asupra lumii; și al doilea, la corona plină de glorie, atât pe pământ, cât și în cer. Dar, fiindcă relele, cu care avem de luptat, sunt mari și multe, de aceea le vom lua pe fie-care în parte.

Partea întâia.

Fraților, omul, fiind liber, trebuie să se aștepte că va fi încercat. Dar, când a căzut în vre-o ispită, să-și aducă aminte, că ceta ce i'-a dat libertate și îngăduie a fi ispitit, îi dă și harul său, care-l ajută la luptă. Însă dacă D-zeu n'ar îngădui să fim ispițiți, cum oare și pentru ce ar mai trimite harul Său asupra noastră? Deci numai ispita este singura ocașie în care putem și trebuie să arătăm și să susținem credința și speranța noastră. Tocmai în ispite trebuie să păstrăm nădejdea și credința în harul cel nemărginit al lui D-zeu, căci numai așa le vom putea învinge; la dimpotrivă, ele ne vor învinge pe noi.

Și de ce oare să ne lăsăm învinși, pe câtă vreme avem puțința și ajutorul trebuitor de a le învinge? Când luptăm cu un dușman, de ce am mai rezista în contra lui dacă nu am nădăjdui că-l vom învinge?

Fraților, ori cât de tare ar fi ispita, omul, de și ar fi mai slab, dacă își pune toată nădejdea în D-zeu, o sa învingă. În adevăr: auzit-ați Dvoastră de o ispită mai mare decât aceea în care căzuse Iov, care a pierdut avere, copii și chiar sănătatea? Cu toate acestea a învins ispita, a învins pe diavol, care nu i'-a putut răpi de cât numai aceea ce a fost material, ear credința și nădejdea i'-au rămas neatînse, și numai acestea l'au ridicat din starea în care căzuse.

Când fraților, omul de astăzi în nenorocire, ar mai pronunța el cuvintele: „*Domnul a dat, Domnul a luat; fie numele Domnului bine-cuvântat*“? Dar ar fi de dorit și de folos ca omul în ispite să-și aducă aminte și de cuvintele dreptului Iov, care triumfând, a arătat în mod vădit, că numai în ispite lupta poate fi triumfală.

A). Dar ispitele, fraților, nu vin numai de la Diavol.

Omul, fiind format din suflet și corp, de acesta din urmă sunt legate poftele, pasiunile și felurite înclinări spre plăceri. Deci o parte din ispite vin și de la însuși corpul nostru. Dar, deoarece ce sufletul, cât trăește în lume, stă îmbrăcat în corp, trebuie ca în tot acest timp, prin urmare în toată viața aceasta, să se îmbrace în armele acelea, cu care poate răni pasiunile și poftele rele. Și pentru fiecare soi din aceste înclinări există câte o armă. Așa: Contra „*mâniei*“ avem armă virtutea „*răbdării*“; contra „*răsbunării*“ avem virtutea „*blândetei*“; contra „*invidiei*“ avem „*iubirea*“; așa și în potriiva poftețelor. Dar, dacă n'ar fi patimile și poftele trupești, prin urmare și încercările, unde ar fi virtuțile? Și dacă avem cu ce lupta contra ispitelor trupești, oare nu le vom pute învinge? Dar mă veți întreba: de ce suntem ispițiți și de corp? Pentru ca virtuțile să poată triumfa. Și în adevăr, numai ca luptătoare contra tentațiunilor trupești pot deveni strălucite. Oare unde se poate arăta vitejia unui bun ostaș

dacă nu la luptă? Așa și cu virtuțile. Dar am zis, că virtuțile sunt numai arme, și de la noi se așteaptă ca să știm cum și unde să le întrebuițăm.

Dar, învingând ispitele corpului, învingerea va trece și asupra celui ce ni-le trimite; prin urmare, eată, în primul loc, că ispitele ne ajută să triumfăm asupra corpului nostru.

B). Să vedem acum, fraților, cum ne ajută ispitele să triumfăm și asupra lumii.

Și lumea încunjurătoare ispitește pe om, și-l ispitește în două chipuri. În primul rând ispitele lumii vin îmbrăcate în haina lingușirii, și acest fel de ispite amăgitoare, prin natura lor ascunsă, sunt foarte puternice. Ele lucrează pe nesimțite, dar au foarte mari urmări asupra noastră...

De aceea, când ne vin asupra-ne asemenea ispite, trebuie totdeauna să fim înțelepți și statornici.

Însuși Mântuitorul Cristos zice: „Păziți-vă de proorocii cei mincinoși, care vin în haine de oi, ear' în lăuntru sunt lupi răpitori, (Mateiu, 7, 15.)— Afară de aceasta, omul, căzând prada ispitelor lumii, trebuie să cerceteze natura lor și apoi să se gândească și la urmarea ce pot avea asupra lui, căci știți d-voastră că: „Boala cunoscută este pe jumătate vindecată,“ și prin urmare și pe aceste ispite trebuie să le cunoașteți în natura și în urmările lor, și odată convinși asupra lor, însăși convingerea d-voastre vă va îndemna, vă va porunci, vă va hotărî chiar, să vă opuneți și să rezistați în contra lor.

Cât privește reușita, învingerea, aceasta reiese din însăși puterea convingerii. Dar câți dintre d-voastră n'au avut parte de așa încercări, și câți poate n'au fost învinși de ele! Dar de ce oare veți fi fost învinși? E ușor de răspuns.

Tocmai pentru că n'ați cunoscut seama acelor încercări. Dar ați văzut că le putem învinge. Și ca dovadă despre faptul acesta și despre momentul când ispita, ce poartă în mână sabia lingușirii, este amenințată să cadă, în acel moment ea își schimbă arma și ia o altă sabie, anume aceea a amenințării; cu alte cuvinte devine mai violentă; dar' în acest caz, ea deja nu mai este așa de ascunsă, s'a dat mai mult sau mai puțin pe față, cum am zice, și omul, cunoscând-o mai bine, se va și feri mai bine de ea și o va îndepărta mai ușor. Însă pe când în cazul întâiu i-a trebuit omului înțelepciune și statornicie, acum îi trebuie bărbăție și curaj. Dacă în primul rând omul a învins ispita, atunci el știe ce poate; este convins despre puterile sale, și despre slăbiciunea ispită; aceasta îl va ajuta să frângă și sabia a doua, care, deși ne amenință cu îndrăsneală, totuși, nu este mai tăioasă decât aceea a lingușirii.

Dar ambele aceste feliuri de ispite nu vin totdeauna asupra noastră una după alta, ci vine și câte una singură, și vine când omul nici nu se gândește; îl prinde așazicând, pe neașteptate. De aceea trebuie să căutăm a avea pururea la îndemână armele cu care le putem răni, și acestea sunt cele amintite mai sus: înțelepciunea, statornicia și bărbăția sau curajul.

Știți fraților, din dese experiențe și lucrări practice, că arma, cu cât este întrebuițată mai mult în lucrul pentru care e destinată, cu atâta tae mai bine, căci se ascute singură.

Luând cineva o armă veche, nu are deplină încredere în ea; și aceasta nu atât pentru-că n'a mai fost întrebuițată, cât pentru aceea, că și-a pierdut calitatea, ce o făcea proprie pentru întrebuițare. Tot așa și armele de mai sus, dacă nu s'ar întrebuița în potriva ispitelor, pe care le poate săngera, n'ar fi atât

de tăioase, atât de agere; și dacă n'ar fi ispitele lingușirii și ale amenințării, unde și la ce s'ar pute aplica virtuțile amintite?... Când ar deveni ele strălucite?...

Eată, deci, că sunt de folos și ispitele lumii, căci chiar prin ele putem triumfa asupra lumii însăși.

Partea a doua.

Fraților, până aci am văzut, că ispitele ne ajută la lupta cu triumf. Dar omul, triumfând în luptă, rămâne el oare numai cu triumful?... Cum s'a petrecut oare cu eroii, cari au desfășurat în războaie vitejii de nedescris?... Au rămas ei oare numai cu vitejiile?... Dar oare amintirea și urma ce a rămas și rămâne neștersă pentru posteritate, făcându-i nemuritori, căci le păstrează „numele“ pentru de-apurarea, ce să fie?... Este „renumele“, este „gloria“ lor.

De coroana gloriei s'au învrednicit nu numai eroii, nu numai martirii, ci și toți acei ce s'au luptat lupta cea bună în această viață, precum cetire și la Paul, Apostolul neamurilor: „Lupta cea bună m'am luptat, călătoria am săvârșit, credința am păzit: de acum mi-s'a gătit mie cununa dreptății, care îmi va da mie Domnul, judecătorul cel drept; și nu numai mie, ci și tuturor celor ce au iubit arătarea Lui“. (II. Timoth. c. 4. v. 7 și 8). Deci, cum vedem în primul loc, lupta triumfală ne face părtași de coroana gloriei aici pe pământ, și apoi, după cum a zis și Apostolul, de coroana cea neveștejită, ce o vom primi dincolo de mormânt.

Afară de aceasta, omul, cât trăește pe pământ, este liniștit în conștiința sa, este împecat cu sine însuși. Nici o pată nu se ivește pe conștiință, care să-l mustră pentru reaua întrebuițare a talantului D-lui, a harului sfânt și a libertății, ce Dumnezeu i-le-a dat spre a le întrebuița bine și cu folos. Și când omul cade acusatul conștiinței sale, este mult mai trist și mai înfiorător decât, când l'ar acusa altul din afară, căci de acesta poate scăpa, dar conștiința îl urmărește pas cu pas în tot timpul și locul.

A) Aici pe pământ, omul, trecând cu chibzuință și înțelepciune prin diferitele încercări, se bucură și de un nume bun între contemporanii sei; și în adevăr: ce este mai dulce și mai îmbucurător pentru om, de cât auzind din gura fraților săi cuvinte de laudă și bună recomandare! Afară de aceasta, lasă totodată o scumpă amintire și posterității, precum am văzut mai sus.

Chiar dacă cineva nu voește gloria pământească, dar îi plac faptele și purtarea nobilă, săvârșind acestea, se face isvor de glorie și renume șiesi și pentru prezent și pentru viitor. Deci, și din aceste puncte de vedere, este bine și de folos să treacă omul prin încercări.

B) Dincolo de mormânt, vom fi și mai bine răsplătiți și după dreptate. Răsplata viitoare este mare, e foarte mare, și aceasta pentru-că este pentru totdeauna, este nesfârșită.

Și dacă ne-am gândi, că pentru un lanț scurt de încercări, prin care am trecut cu înțelepciune în această viață trecătoare ca o clipă, dar plină de valuri și de vijelii, câștigăm coroana gloriei neperitoare, ce ne-o păstrează prea bunul nostru Tată, ca să ne-o dea, când se va milostivi și ne va chema la densul în patria eternă, oare putem noi prețui drept această răsplată? Nu, fraților, noi nu putem a ne da seama despre valoarea neprețuită a gloriei eterne, atât de mare este ea. Noi suntem cu mult mai pre jos de a o merita, cu atât mai mult de a o aprecia; dar să nu uităm.

fraților, că, de voim putem să ne facem vrednici de ea. Și trebuie să voim fraților, pentru-că D-zeu este bun, este drept și prin urmare, numai dacă meri-tăm gloria Lui ne-o dă; la din potrivă, când noi nu ne-am silit să-l glorificăm în valurile acestei vieți pregătitoare, cum oare vom avea dreptul să așteptăm și să nădăjduim, că ne va glorifica și El pe noi? Dar nu numai coroana gloriei este nevastă, ci și răs-plata cea rea, de care am avea nefericirea să ne fa-cem părtași, este vecinică. În sfânta scriptură stă scris: „Și a murit săracul, și s'a dus de îngeri în si-nul lui Abraam; și a murit și bogatul și s'a îngropat. Și în iad ridicându-și ochii săi, fiind în chimuri, vede pe Abraam de departe și pe Lazăr în sinul său.” (Lc. 16 v. 22-23.) Cine era săracul, de care vorbește sfânta scriptură? Un biet om ce zăcea gol și plin de bube înaintea ușii bogatului și dorea să se sature numai din fărâmiturile ce cădeau dela masa lui, și nimeni nu-i da nimic. Auzit-ați oare de o stare mai rea și mai tristă de cât aceasta? Dar ce zic? Săracul n'avea haine? Avea, fraților: „credința.” N'avea el hrană? Avea: „nădejdea.” Acestea sunt, fraților „haina” și „nutrimentul” mântuirii. Dar dacă săracul, din sărac n'ar fi căzut în nenorocire cumplită, în boală, când ș'ar fi păstrat și arătat ele așa de tare credința și nă-dejdea? Eată deci, încă odată mai mult, că este de folos să fie omul încercat. Dar credeți oare că am isprăvit cu aceasta? Nu, fraților, căci foloasele ispi-telor sunt mari și multe.

Om, care a putut triumfa asupra ispitei, va avea și fericirea eternă de a se bucura în cer cu ân-gerii, care au învins ispita cea mare. Dar ce, și ân-gerii au fost ispitiți? Da, fraților! nu numai oamenii, ci și ân-gerii au fost supuși ispitei și ispita lor a venit dela unii dintre dâșii, care au vrut să se ridice mai pre sus de D-zeu. Aceia care au voit să se înalțe acolo, unde nu le era dat să ajungă, au căzut din demnitatea cu care nu s'au mulțumit și s'au făcut demoni; ear cei ce n'au îndrăsnit să se înalțe pe sine, i-a ridicat Dzeu la fericirea de a se bucura și a sta mai aproape de tronul divinului Părinte.

Împreună cu acesta zic și de această fericire se vor bucura și acei ce în această vieță au știut să înfrunte ispita. Dacă zic: „numai acesta,” toți ceilalți, fie că n'au fost încercați, sau n'au știut să înfrângă încercarea, nu se vor bucura într'un grad așa de nalt de această glorie, precum nici de bunurile, pe care le-am văzut că sunt partea celui stătornic și triumfător în ispita.

Dar, ori ce fel ar fi ispita și ori care ar fi bunul care ni-l aduce, ați văzut că ea ne duce la luptă, și prin luptă la triumf și din triumf la coroana gloriei. Aceasta o arată și fericitul Augustin, care zice: „Fără ispită nu este luptă, fără luptă nu este triumf, fără triumf nu este glorie.”

Așa fiind lucrul, ce ziceți, nu este de folos să ne vină ispite?... Așa dar', fraților, să lepădăm dela

noi ori-ce îndoeală și să-i stergem ori-ce urmă, că să fim pe deplin luminați în convingerea că numai-decât este de lipsă să trecem prin ispite. Drept aceea, să căutăm a fi totdeauna departe de a ne plânge în potriua bunului Creator, pentru-că nu El ne pune curse; ba mai mult, să-i mulțumim cu căldură și cu dragoste, căci El îngăduie să avem ocațiuni de a-i arăta această dragoste, în care ocațiuni ne dă harul Său cel sfânt, care ne ajută să fim răbdători și știut este, că: „Numai cel-ce va răbda până în sfârșit, acela se va mântui.” — Așa grăește dumnezeescul Mântuitor despre acei care voesc să se mântuească și să fie vii.

Bucurați-vă, fraților, că aceea-ce s'a părut a fi spre dauna, este tocmai spre folosul nostru! Deci să primim în tot timpul și locul a fi încercați, și să ne pară bine că putem și avem prilejul când și unde să dovedim că suntem adevărați creștini.

Un popor, ce voește să arate că formează un stat puternic în lume, primește cu bucurie declarația de război a altui popor; și primind-o, lupta vitejește, ca să poată triumfa și ajunge acolo, unde țintește.

Tot așa și noi, primind ispita, ne mai rămâne pe seama noastră lupta; dar' și lupta ne învață Apo-stolul Pavel cum s'o susținem când zice: „Îmbrăcați-vă în toată armarea lui Dumnezeu, ca să puteți sta contra meșteșugurilor diavolului.” (Efes. C. 6; V. 11.) Și eată, pe lângă cele amintite mai sus, și armele, pe care ni-le recomandă Apostolul: adevărul, dreptatea, pacea, cre-dința, cuvântul lui Dumnezeu și rugăciunea.

Însă nici-odată să nu uităm, fraților, că avem un Tată prea bun și milostiv, creatorul a toate. Și precum un părinte bun, ce se îngrijește de copiii săi trupești, nu-i lasă lipsiți de ajutorul său părintesc nici chiar atunci, când permite ca copiii, spre folosul și binele lor, să fie încercați, tot așa, ba mai mult, și Tatăl nostru cel ceresc ne va ajuta pe noi copiii săi, în lupta pe care n'am putea s'o susținem prin pro-priile noastre puteri.

Deci nici-odată nu trebuie să uităm pe bunul Dumăzeu, ci totdeauna să ne aducem aminte de El și să-L rugăm să ne ajute cu părinteasca și puternica sa ocrotire.

Și tu Doamne, cela-ce învești ca fii Tăi să fie supuși la încercării grele, ajută-i pe ei în toată vre-mea și le dă lor putere ca, triumfând să poată ajunge la fericirea cea eternă și la câștigarea coroanei celei pline de glorie și nevăstă ce le-o păstrezi, căci în-suși Tu, dumnezeescul Părinte, ai însuflat pe sfântul, bunul și iubitul Apostol al scumpului și unicului Tău Fiu, pe Iacob, care glăsuiește: „Fericit bărbatul care răbdă ispita, căci ispitindu-se va lua cununa vieții, care o a făgăduiește Dumnezeu celor ce Îl iubesc pe El.” — Amin.

Gh. M. Popescu,

Seminarul »V. C. « — Iași 1902. Martie.

PREDICA

la Dumineca Tomii.

»Dacă mă văzuși Tomo crezuși.
fericiți carii n'au văzut și au
crezut.« (Ioan, c. 20. v. 29.)

Iubiților Creștini!

Faima despre învierea lui Cristos se lăfise deja, încă în aceeași zi, ear' iudeii învinuiau pe

învățăceii lui, că ar fi furat trupul lui din mor-mânt noaptea, precum fariseii învățaseră pe stre-jari să vestească poporului, ca să ascundă în-vierea lui.

De aceea precum ne spune evangelistul Ioan

În sf. evanghelie de azi, învățăceii erau adunați într-o casă și pentru frica iudeilor, cari căutau să-i omoară, petreceau cu ușile încuiate. Tot în sf. evanghelie de azi ați auzit vestindu-se, că lucruri minunate s'au petrecut în casa unde apostolii erau adunați. Și anume: încă în mărita zi a învierii de către sară, Cristos prin ușile încuiate intră la învățăceii sei și îi salută cu cuvintele: »pace vouă.« Li arătă lor apoi mâinile și coasta sa zicându-le: luați duh sfânt, cărora veți erta păcatele să vor erta lor, și cărora veți ținea ținute vor fi. Eară Toma unul din cei doisprezece nu era de față când a venit Iisus. Și spunându-i ceilalți învățăcei, că au văzut pe Domnul, nu a vrut să creadă, ci a zis lor: că până-ce nu va vedea el ranele cuielor și nu va pune mâna pe rane și în coasta lui, nu va crede. Și la opt zile după aceea, se arătă Iisus de nou învățăceilor sei la acel loc, prin ușile încuiate și fiind și Toma cu dânsii îl chemă pe Toma ca să-și pipăească ranele și să nu fie necredincios, ci credincios; la ce necredinciosul Toma a strigat: »Domnul meu și Dumnezeul meu.« Eară Iisus i-a zis lui: »dacă mă văzuși Tomo crezuși, fericiți, cari n'au văzut și au crezut.«

Eată, în sf. evanghelie de azi ni se prezintă două lucruri momentuoase: intrarea minunată alui Iisus prin ușile încuiate și întoarcerea Apostolului Toma dela necredință la credință. Noi însă cu minunile lui Iisus ne-am îndatinat cu toții și de aceea nici o mirare nu ne cuprinde. Să ne întrebăm însă cu uimire, ce putu fi cauza, că apostolul Toma deodată este cuprins de o îndoită necredință? Nu voi a crede vestirea fraților sei apostoli, despre cari trebuia să știe, că grăesc adevărul; nu credea nici că Cristos, cel-ce în fața lui săvârșise atâtea minuni, acum ar fi înviat din morți: ci este mai aplecat a da credință numai ochilor săi trupești văzându-i ranele lui.

De aici înțelegeți însă creștinilor, că din unsprezece apostoli, cari mai rămăseseră după căderea lui Iuda, încă unul anume: Toma, decade cu credința. De aceea și primii el dela Cristos muștrarea meritată.

Dar oare să nu observăm noi iubitorilor, că muștrarea lui Iisus pentru necredința Tomei este rostită și pentru noi? Oh! câtă credință slabă vom afla esamenându-ne pe noi. Ear cuvintele lui Iisus ating pe toți necredincioșii.

De aceea în cuvântarea mea de azi voesc a vă învăța despre credință arătându-vă:

1. ce este credința?
2. ce deosebire este între necredință și credință?

Stăpâne Cristoase Dumnezeul nostru! care în a opta zi după înviere prin ușile încuiate ai intrat la învățăceii tăi și pe Toma l-ai încredințat,

pentru mântuirea noastră, fă ca cuvântul meu de azi să fi cheia, ce deschide ușa credinței ascultătorilor mei, ca fără a mai cere pipăirea ranelor tale, să-ți strige ca Toma Apostolul în toate zilele vieții lor: »Domnul meu și Dumnezeul meu!«

Ascultați-mă fraților!

I.

Eată-ne ajunși în anotimpul cel mai plăcut. A sosit primăvara. Și cu cât dor am așteptat-o. Deopotrivă simte bucurie și fericire bătrânul ca și tinerul; cel mare ca cel mic; sănătosul ca și bolnavul: pentru-că natura se deschide înaintea omului cu cele mai variate plăceri, ca un rai de fericire. Ochii trupești nu se mai satură de privire la minunile naturii. Dar știți, că aceasta este o bucurie și fericire trecătoare, ca toate lucrurile din lume. Ea trece d'odată cu florile primăverii. De aceea iubitorilor, nu e ertat a-ne răzima pe lucruri trecătoare, căci sufletul nostru însetează după altă fericire, pe care înzădar am căuta-o în lumea aceasta, ci aceea o aflăm numai după moarte, în patria cerească. După această patrie a înșetat omenimea dela începutul lumii până astăzi și după aceea însetăm și noi și luptăm ca s'o ajungem. Dar' pe ce cale cugetați a vă face moșteni împărăției cerești? Numai una e calea cea adevărată și anume: credința noastră dreptmăritoare.

Și ce este credința? După învățătura Apostolului Pavel »Credința este adevărea celor nădejduite și dovedirea lucrurilor celor nevăzute.« (Evrei c. 11. v. 1.) Ceea-ce cu alte cuvinte înseamnă: a primi de bun și adevărat tot ce descoperirea dumnezească ne-a învățat, la început prin patriarhi, apoi prin proroci, ear la plinirea timpului prin D-zeu fiul și sfinții apostoli. Credința este ochiul sufletului prin care străbatem la tainele mării lui D-zeu. Ea ne arată calea pe care avem să umblăm ca să plăcem lui D-zeu, precum zice Apostolul: »fără de credință nu este cu puțință a plăcea lui D-zeu.« (Ibid., c. 11. v. 6.) Prin credință învățăm a cunoaște pe D-zeu: »prin credință pricepem, că s'au întemeiat veacurile cu cuvântul lui D-zeu, de s'au făcut din cele nevăzute cele ce se ved. (Ibid., v. 3.) Din credință știm că noi suntem fiii lui D-zeu și el este părintele cel bun și milostiv, care s'a îngrijit și se îngrijește pentru om pururea, ca să-l facă fericit. Credința ne învață, că pentru fericirea omului trimise D-zeu mai la început prorocii ear mai pe urmă pe fiul său, care aduse în lume »credința cea adevărată.« Și despre Cristos zice evangelistul Ioan, că: »era lumina, care luminează pe tot omul, ce vine în lume.« (Ioan. c. 1. v. 9.) Dar lumina aceasta mulți o puseră sub obroc și nu voră a se împărtași de razele ei. Și oare pentru-ce? Numai pentru-că

nu aveau credință. Astfel pe Cristos nu toți l'au primit precum este scris: »Întru ale sale au venit și ai săi pe dânsul nu l'au primit.« (Ibid., v. 12.) Și ce a fost urmarea? eată aceea, că numai: »celor ce l'au primit pe dânsul li-a dat putere ca să fie fiii lui D-zeu, celor ce cred întru numele lui.« (Ibid. v. 12.) De aici se vede iubiților, cum-că numai adevărații credincioși capătă putere de a fi fiii lui D-zeu. Cu alte cuvinte: prin credință vom deveni moștenitorii împărăției cei cerești, după cuvintele Apostolului Pavel către Galateni: »eară de ești fiu și moștenitor ești lui D-zeu, prin Iisus Cristos.« (Gal. c. 4. v. 7.)

Și o! de ce mare preț este credința pentru om. Aceasta o puteți pricepe mai bine dacă vi-oi spune o asemănare. Ați auzit, iubiților, că călătorii pe mare, călătoresc timp de mai multe săptămâni fără a vedea alta decât cerul și apa. Și cum ar putea fi ei orientați, ca să meargă pe calea care-i duce la liman, la țeara unde au plecat, dacă nu ar avea un îndreptar, să le arate direcțiunea? Acel îndreptar este un aparat numit: busolă. Deci busola nu-i lasă să rătăcească. Și ceea-ce pentru navigator este busola, pentru sufletul omului este credința.

Cu credința în isbândă tot omul se apucă de lucru și dacă rămâne statornic, învinge. Credința îndeamnă pe sămănător să arunce sămânța sa aleasă în pământ, ca să dobândească rod îmbelsugat. Cu credință în isbândă pleacă ostașii la răsboaie. Credința se cere la toate întreprinderile. Pentru-că: unde lipsește credința, acolo nu e însuflețire și unde lipsește însuflețirea acolo nu poate fi vorba de învingere. Știm că cu credința a învins David pe Goliat; cu credința a învins Iudita, o femeie, pe Holofern; prin credință au cucerit Apostolii lui Cristos lumea păgână.

Vedem dară, că dacă la lucruri pământești este omului de așa mare preț credința, cu cât mai mare lipsă are omul de aceasta vîrtute cerească la primirea religiunii, a legii lui D-zeu, care ne leagă pe noi făpturile de ziditorul nostru. Pentru-că, numai prin credință putem primi legea descoperită de D-zeu și vom păzi căile ei, întocmai cum mărinarul apucă direcțiunea arătăată de busola sa.

Sfântul Apostol Pavel cu cumpăna credinței măsură faptele bărbaților plăcuți lui D-zeu din legea veche. Cu credința — zice Apostolul — a adus Avel mai multă jertfă lui D-zeu decât Cain. Cu credința Enoch s'a mutat ca să nu vadă moarte. Cu credința a făcut Noe corabia și s'a mântuit de potop. Cu credința a mers Avraam în pământul făgăduinții. Cu credința Moise născându-se a scăpat de moarte și mare făcându-se s'a lăpădat a se zice fiu fetei lui Faraon și a lăsat Eghiptul și a scos pe Israiliteni din robie.

Prin credință biruit-au împărății, lucrat-au dreptate, dobândit-au făgăduințele; astupat-au gurile leilor, stîns-au puterea focului, s'au întărit în slăbiciune, s'au făcut tari în răsboaie. (Evrei, c. 11. v. 4. sequ.)

Încă și Mântuitorul Cristos la vindecarea boalelor cere credință. »De poți ceva crede, toate se pot credinciosului.« (Marcu, c. 9, v. 23.) Așa zisese Iisus omului, care a adus pe fiul său la el, avînd duh mut, ca să-l vindece. Eară omul răspuns: »cred Doamne, ajută necredinței mele.« Și Iisus apucând pe fiu de mână l'au ridicat și l'au sculat. Sutașul din Capernaum viind la Iisus, ca să-i vindece sluga, zisese ca să spună Iisus numai un cuvînt și se va tămădui. La ce Iisus răspuns: »Adevăr zic voaue, că nici în Israil n'am aflat atîta credință, — și adăogînd: — fie fie după credința ta:« s'a tămăduit sluga.

Eată din toate acestea urmează cum-că credința este arvuna tuturor bunătăților cerești.

II.

Cele zise până acum iubiților creștini, se referesc la credința cea adevărată, tare și nestrămutată, adecă cea credință dela care să nu fie în stare a-l abate pe om nici cercările cele mai grele. Așa fel de credință au avut cei mai mulți apostoli și toți sfinții lui Cristos, cari au mai preferit să li-se ia viața decât să-și părăsească credința. Și așa credință cere Dumnezeu dela tot creștinul adevărat.

Durere însă, că totdeauna au fost și oameni slabi de credință, cari s'au clătinat în convingerea lor religioasă și la ispitele cele mai mici, întocmai ca trestia, se clatină la cea mai mică adiere a vîntului.

Ca să putem face deosebire între credință și necredință să vedem cum ni-se înfațisează noauă necredința? Credința slabă și nestatornică se aseamănă cu spoiala înșelătoare ochilor, care espusă la schimbarea vremilor, se spală fără a mai lăsa vre-o urmă după sine. Sufletul omului slab de credință e asemenea corpului lipsit de lumina ochilor, care umblînd orbecînd, în tot momentul se așteaptă să cadă în prăpastie. — Eată Sfânta Evangelie de astăzi ne aduce înaintea un asemenea exemplu. Apostolul Toma deși era unul din cei doisprezece, care trecuse deja prin focul cel curățitor, el ca apostol era martor la toate minunile lui Iisus; vîzuse cînd Iisus cu puterea cuvîntului a vindecat bolnavii, a înviat morții; era de față cînd Iisus naintea patimilor morții sale a prezis, că el se va da în mâinile oamenilor păcătoși și va fi restignit, dar' a treia zi va învia. Și pe Toma-l îndemna-se Iisus ca pe ceialalți apostoli la credință, să rămână întru el, ca să aducă roadă asemenea mlădițelor, cînd rămân în viață. Dar' pentru aceea vîzurăți iubi-

ților, ce răspuns ușoratic dă el celorlalți apostoli, cari văzură pe Iisus după înviere, că adecă: până nu va vedea în mâinile lui ranele cuielor și până nu va pune mâna în coasta lui nu va crede. Lui Toma îi mai trebuiau semne, asemenea fariseilor, trebuia să vadă ranele. Și oare pentru-ce? Pentru-că era decăzut cu credința. Cunoașteți dară din exemplul lui Toma, cât de împetrită e inima necredinciosului; căci pe Toma în faptă numai pipăirea ranelor lui Cristos îl făcură să se întoarcă earăși la credință.

Dar' știți că exemplul Apostolului Toma ne înfățișează chipul oamenilor necredincioși de astăzi. La acest loc îmi iau voie a face amintire și despre necredincioșii noștri. Câți creștini sunt azi, cari în biserica noastră s'au botezat, cu binecuvântarea ei au crescut și au trăit, dela aceasta au învățat ei legea lui Cristos cea vestită de apostoli, care tuturor li-au fost scut și apărare în toate primejdiile; dar' ei totuși umblă orbecând. Și dacă un ispititor le cearcă credința: se lapedă de legea lor cu cea mai mare ușurință. Și dacă îi aveți rătăcirea lui nu e aplicat a crede întocmai ca Toma necredinciosul așteptând să vadă semne. O! ce tristă e amăgirea aceasta creștinilor. De zeci-de-ori mai tristă decât a apostolului, pentru-că după zisa fariseilor cari voiau a ascunde înviere a lui Christos: rătăcirea de apoi e mai rea decât cea dintâiu. Și oare, ce dovezi le mai trebuiesc creștinilor de azi pentru statornicia în credință, când Mântuitorul nostru cu exemplul lui Toma ne înveță să nu fim necredincioși, ci credincioși? Deci fie-ne destule semnele pe care le-a văzut Toma. Fie-ne destulă învățătura bisericii noastre cea întărită pe temelie apostolică, ca să fim statornici în credință părinților noștri și numai în aceasta credință să mărturisim pe stăpânul nostru Cristos în toată viața cu cuvintele aceluiasi Apostol: »Domnul meu și Dumnezeuul meu.«

Și care să fie acum deosebirea între necredincioși și credincioși? Nenumerate cazuri din viață ne învață, că omul, care nu rămâne statornic în credință, în legea, în care s'a botezat și crescut, arată că nu e creștin adevărat, nu e om religios. Pentru el legea este numai o neputință fără de folos; nestatornicia în credință e împreună cu pierderea onoarei a neamului bun, a fericirii pământești și cerești. Ear' în schimbul acestora, ce dobândește omul? Muștrarea conștiinței, care asemenea vermelui neadormit îi mistuie viața. Prin nestatornicia în credință se slăbește legătura omului cu Dumnezeu, înstrăinându-se de faptele cele bune. Foarte potrivit se poate aplica la cei-ce-și reneagă credința, proverbul descoperit de înțelepciunea popoului, că: paserea care-și schimbă cuibul nu scoate pui. Tocmai așa fără roade rămâne omul,

care-și lapedă credința sa strămoșească. — Ear' omul statornic în credință stă în lume ca un arbore puternic, de care se lovesc furtunile vremilor, dar' fără să-i strice; ci el pururea rămâne învingător. Oamenii statornici în credință sunt binecuvântați de Dumnezeu. Eată ce ne spune renumitul bărbat de stat Cicero, referitor la statornicia în credință: »Pe ispani nu prin numărul nostru, pe gali nu prin puterea noastră, pe puni și pe greci nu prin strategie i-am învins, ci prin evlavie noastră, prin religie am fost biruitori asupra tuturor națiunilor.« Așa e creștinilor! Credința statornică este pomul cel roditor de lângă izvoarele apelor, care-și dă roada sa la vremea sa. Ear' roadele credinței ni-le descrie apostolul Petru cu cuvintele: »Întru credință se arată fapta bună; în fapta bună știința, eară în știință înfrânare, eară în înfrânare răbdare, eară în răbdare bună creștinătate.« (Petru II. c. 1 v. 5.)

* * *

Din cuvântarea mea de azi ați înțeles iubitorii fii și frați, că credința este fundamentul religiei și izvorul la toată fapta bună. Dar' numai credința statornică este în stare să îndeplinească toate așteptările omenesti. Pentru-că: din credință se împlinesc datorințele, din credință se aduc jertfele, ear' acestea fac ca omul să fie mulțumit cu soarta sa. La din contră unde lipsește credința, lipsește și îndeplinitul și fericirea. De aceea, cunoscând bunătatea Domnului nostru Cristos, cu care întoarce pe Toma dela necredință la credință și după-ce ați înțeles, că prin exemplul lui Toma, pe noi ne învață să fim statornici în credință: veniți să mărturisim stăpânului nostru Cristos credință nestrămutată, că el este Domnul Dumnezeu nostru! Nimic să nu vă clătine în credință, pe care ați primit-o de-odată cu taina sfântului botez al bisericii noastre. Sărguiți-vă a avea credința apostolică celor mulți ai Domnului, pururea credincioși, ear' nu fiți necredincioși ca Toma, dacă voiți, ca și vouă să vă poată zice Cristos: fericiti, cari na-ți văzut și ați crezut! Amin.

Bărăteaz, în 8/21 Aprilie 1902.

Nicolae Crișmaru,
paroch.

CRONICA.

* *Consistorul arhidieceșan din Sibiu a întărit cu unanimitate de voturi alegerea profesorului seminarial Dr. George Proca de protopresbiter al tractului Miercurii și a preotului Vasile Gane de protopresbiterul Lupșei.*

* *Din Brad se scrie, că Il. Sa d-l Dr. Ilarion Pușcariu, archimandrit și vicar arhiepiscopesc, a sosit*

acolo în 15 Aprilie și a doua zi a început să viziteze gimnasiul, asistând la prelegeri prin clase.

* **Promulgare.** Adunarea generală ordinară convocată pe ziua de 18 Aprilie (1 Maiu n.) 1902 a despărțământului Timișorii, aparținător reuniunii învățătorilor dela școalele populare gr. or. române confesionale din protopopiatele Timișoara, Belinț, Comloșul-mare, și Lipova, din impedimente neatârătoare de acest presidiu se promulgă pe ziua de 3/16 Maiu 1902, având a se ținea la 9 ore a. m. în școala confesiională română de băeți din Fabricul-Timișorii. Adunării acesteia va premerge la $\frac{1}{2}$ 9. ore a. m. chemarea Duhului sfânt în biserica sf. Ilie din Timișoara-Fabric, la care dd. membri învățători sunt invitați a asista în corpore. Obiectele sunt tot cele ce au fost notate de anterioara convocare. Izvin, 8/21 Aprilie 1902. *Ioan Mateica*, președinte.

* **Elevii școlii române din Curte** arangiază — din incidentul adunării reuniunii învățătorilor a despărțământului Făget — în comuna noastră un *Concert* în seara de 18/IV vechiu 1/V n. după care urmează petrecere cu joc, la care P. T. dimpreună cu stim. familie — cu toată stima sunteți invitați. Începutul la 8 ore seara. Prețul de intrare coroană pentru persoană. — Curte, la 30 Martie 1902.

Comitetul.

NB. D-nii învățători și doritorii de a participa la prânzul comun, sunt rugați a se însinua cel puțin cu 3 zile înainte dlui preot: Filimon Titelu în Curte.

* **Mulțumită publică.** Mai mulți credincioși din Bencecul-român, au dăruit St-ei biserici un ornat preoțesc în preț de 60 coroane; ear' Georgie Bogdan o Evanghelie în preț de 20 coroane. — Pentru aceasta faptă li-se aduce și pe această cale cea mai călduroasă mulțumită. — Bencecul-român, la 9 Aprilie 1902. — *Teodor Ioaneșiu*, paroch.

* **Studentii greci în România.** „Gazeta Nouă” din București aduce știrea, că studenții greci fac pregătiri pentru a întoarce visita din toamna trecută a studenților români. Președintele excursioniștilor greci va fi însuși rectorul universității din Atena, acompanyat de toți profesorii universitari. Escursiunea va avea loc în luna Maiu. Numărul excursioniștilor va fi de 500, în mare parte studenți, apoi ziarști, bărbați de litere etc. Va veni și distinsul literat Filadelfos, apoi Lambros, marele istoriograf grec. Pe catartele celor două vapoare vor fi arborate drapele române. Escursioniștii greci vor aduce cu sine ramuri de dafini dela Olimpia, simbolul gloriei. Ei aduc aceste ramuri în onoarea regelui Carol, pentru iubileul de 25 ani a proclamării independenței României. Odată cu excursioniștii va veni și o delegație din insula Creta, unde Românii se bucură de multe simpatii.

„**Amvonul.**” Atragem deosebita atențiune a P. O. Cler român asupra inseratului ce-l publicăm în foaia noastră asupra predicilor părintelui **Ioan Nicorescu**, din Arad, recomandând cu totadinsul spre procurare „*Amvonul*”
D-Sale: — Predici în 2 tomuri, pentru toate

Duminecile, praznicile și sărbătorile de preste an, acărui abonenți trec până acum peste 200 inși.

Se caută un elev, pentru tipografia diecesană din Arad, — care să fie de religiunea gr.-ort. român, și se aibă cel puțin 6 clase norm., sau 2 medii, — în etate de cel puțin 14 ani. A se adresa la conducătorul atelierului.

Concurs.

Prin aceasta se escrie concurs pentru îndeplinirea parochiei **Șeitin** devenită vacantă prin moartea parochului Teodor Popoviciu, cu termin de alegere pe 5/18 Mai a. c.

Emolumentele sunt: 1. Una sesiune pământ arător de clasa primă, constătătoare din 47 jughere catastrale și 1198⁰□; 2. Una grădină de legume de 110⁰□; 3. Competința pascului de 8 jughere și 1000⁰□ pământ arător de clasa primă; 4. Un estravilan dat ca intravilan de 676⁰□; 5. Pentru bir 180 coroane solvinzi din cassa bis. pentru alegândul în ecivalent și dare; 6. Stola prescristă. — Dările statului le-va suporta preotul usufructuant. Se notează că venitul mijlociu al acestor imobile face anual suma de 2400 cor.

Recurenții au a produce documentele prescriste pentru parochiile de clasa I. și a-se presenta în vre-o Duminecă ori sărbătoare spre a-și arăta desteritatea în cele bisericești. — Cei cu pregătiri superioare vor fi preferiți.

Dat din ședința comitetului parochial, ținută la 23 Martie 1902. 1—3

Constantin Roșcău,
preș. com. par.

Dimitrie Mesaroșiu,
notar com. par.

În conțelegere cu: **VASILIE BELEȘ**, protopop.

Pentru întregirea în mod definitiv a vacantei parochii de clasa a II-a din **Leucușești**, tractul Belințului, se escrie concurs cu termin de 30 de zile dela întâia publicare în organul diecesan „Biserica și Școala” din Arad.

Emolumentele împreunate cu acest post de preot-paroch sunt: 1. Sesiunea parochială constătătoare din 26 jughere pământ arător; 2. Întregirea dela stat 514 cor. 24 fil., pentru reflectanți cu cvalificație sub VIII clase; 3. Birul preoțesc, după cum este fixat în fasiunile așternute în scopul congruei și 4. Stolele usuate.

Concurenții la acest post au să-și instrueze petițiile lor în sensul legilor noastre în vigoare așa, ca să iasă mai pe sus de ori-ce îndoeală la iveală că au cvalificația recerută pentru clasa a 2-a și în terminul concursual să se prezenteze într'o Duminecă ori într'o sărbătoare în sf. biserică din Leucușești, spre a-și arăta desteritatea în cântare și tipic, eventual în serviciul dumnezeesc și în oratorie.

Concursurile au să le așternă comitetului parochial pe calea oficiului protopresbiterial gr. or. rom. din Belinț (Bélincz, Temes-megye.)

Comitetul parochial.

În conțelegere cu mine: **GERASIM SĚRB**, m. p. protopresbiter ort. rom.